

REMÉNYSUGÁR

Az Inárcsi Római Katolikus Egyházközség
időszakos kiadványa

IV. évfolyam 4. szám ■ 2011. december 15.

Advent

Az advent szó „érkezést” jelent. Nem várakozás! A várakozásról sok minden eszünkbe jut, de általában nem kellemes dolgok, például orvosi rendelő, buszmegálló; sorra kerülünk a postán, a bankban, a boltban, a patikában, a kórházban... Az advent egészen pontosan Jézus Krisztus evilági jövetelére készülés.

Az egyház erről három értelemben beszél: Jézus eljövételéről 2000 évvel ezelőtti megszületésében, Krisztus bensőnkbe érkezéséről ma, és dicsőséges eljövételéről az idők végezetén. Egyáltalán megérint még bennünket Krisztus eljövedele? Nem a barátnak vagy barátnőnek kellene megérkezni? Nem egy másik kormánynak kellene eljönni, egy másik társadalomnak? Mit kellene Jézus eljövételének életünkben, világunkban eredményezni?

Néha felsóhajtunk, és azt mondjuk: „Még nem vagyok egészen itt. Hagyj már csak egyszer megérkezni!” Többnyire nem ott vagyunk, ahol vagyunk. Lelkünkben még nem érkezünk meg. A „megérkezés” szót, más értelemben is használjuk. Valakiről azt mondjuk: jól halad, sikeres. Az új főnök munkatársai körében jó. Elfogadják.

Adventkor Jézus Krisztus hozzánk, szívünkbe érkezését ünnepeljük. Először is azt jelenti: Jézus hozzánk jön, kopogtat szívünk ajtaján. Természetesen tudjuk, Jézus már eljött. Kétezer évvel ezelőtt, emberként jött a Földre, hogy köztünk legyen. Már régóta nálunk van. Köztünk van, amikor a szentmisében ünnepeljük. És mégis mint eljövendőt ismerjük meg, mert mi még nem vagyunk önmagunk.

Karl Valentin találóan fejezi ki: „Ma este látogatóm lesz, remélem, otthon leszek”. Gyakran mi magunk nem vagyunk otthon. Gondolatban, érzelmeinkben valahol vagyunk, elkalandozunk. Krisztust, aki már régóta köztünk van, mint eljövendőt éljük meg, mert nem vagyunk még önmagunk. A kérdés az: Vajon ez a Jézus valóban megérkezik-e hozzánk, sikerrel kopogtat-e, vagy érkezését nem halljuk meg?

Csonka Csaba

Wass Albert
Karácsonyi versek I.
(részlet)

Olyan este ez is csak, mint a többi:
olyan a színe, nyirkos ködszaga.
Pedig valahol szent titokpalástban
csodát takargat ez az éjszaka!

...Angyalok húznak a világ fölött.
Hírét hozzák, hogy földre szállt a béke!
Megszületett az Igazság, a Jóság,
akit úgy vártunk: megszületett végre!

Karácsony

Krisztus istállóban született. C. G. Jungnál ez fontos szimbólum lett. Úgy véli, mindig arra kellene gondolnunk, hogy csak istállók vagyunk, melyben az Isten megszületik. Következésképpen nem paloták, nem újonnan épített és szépen berendezett házak, nem kényelmes nap-palik vagyunk. Az istállóhoz mindnyájan más-más tapasztalatot és érzést fűzünk. Egy asszony elmesélte, hogy amikor gyermek volt, az iskolából hazajövet azonnal az istállóba ment. Ott érezte magát otthon. Az istállóban az állatok csak egyszerűen vannak. Itt élet van, itt mindig születés van, itt elmúlás-gondok is vannak. A gyerekek közelséget éreznek az állatokhoz. Az állatok hagyják magukat simogatni, engedik, hogy történjen velük valami. Türelmesebbek, mint az emberek. Meghallják, amit a gyerekek mesélnek nekik. Az istálló nem ragyogó tiszta. Trágya és hulladék keveredik ott a szénával és a szalmával. Bár az istállót folyton tisztítják, a trágya állandóan gyűlik. A mi szívünk sem ragyogó tiszta, nem steril. Itt is felgyülemlik a szemét. A felszín alatt minden elfojtott rejtve marad és magában romlik.

Van, aki agresszióját nyomja el. A jó modor és barátságosság felszíne alatt fagyos hideg lelkesedik, a mosolygó homlokzat agresszív nyilatokat lövöldöz. Más a saját igényeit nyomja el, de azok nem hagynak neki nyugtot. Benne heverésnek és mindig felkorbácsolódnak, ha a házastárs vagy a gyerekek szabadon kiélik hasonló igényeiket. Más meg gyermekkori sérüléseinek lép túl, nem szeretné látni azokat. De a sebek nem gyógyulnak. Éppen ott, ahol bennünk szenny van, ott akar Isten megszületni. Istennek nem tudunk tisztaszobát felkínálni, csak szívünk piszkos istállóját, ami nekünk kellemetlen. Azért szeretne Isten megszületni bennünk, mert szeret minket, nem azért, mert fel tudunk neki valamit is mutatni.

Jézus születésével az istállót fénnel tölti be, meleg és szelíd fénnel, nem világít meg mindent kímélet nélkül, olyannak hagyja azt, amilyen. Az isteni Gyermek közelében benned minden lehet itt a

piszkos is, az eldobott, széttaposott és lenézett is elveszti alábecsült-ségét. Krisztus szelíd fényével szemlélhetsz mindent. Ez a karácsony-vigasztaló képe. Benned minden attól változik meg, hogy Krisztus eljön szíved sötétjébe és káoszába. A gyermek puha ágyat és nem steril vásznat akar. Így bízhat az, hogy te éppúgy, ahogy vagy, Krisztus lakhelyévé válhatsz. Ő érted, ezért a világot megszületett.

Csonka Csaba

„A hegyre épült város”

Egyházközségi tisztviselők képzése Vácott

Egyházközségünk képviselő-testülete idén nyáron újjáalakult. Többször eljött az a meghívás, hogy vállaljunk részt a katolikus közösség életének alakításában. Az egyháztanács tagjainak kinevezését a püspök atya jóváhagyta, s utána elkezdődhetett a munka. Szerencsére mi „újak” is hamar megtaláltuk a helyünket – köszönhetően Laczkó Mihály atya és a „régiek” segítségének.

Ahhoz, hogy vállalt feladatainkat megfelelően tudjunk végezni, olyan elméleti tudásra is szükségünk volt, amelyet csak szervezett képzés útján sajátíthattunk el. A Váci egyházmegye egyházi tisztviselők részére indított őszi kurzusára az egyháztanács-tagok egy emberként jelentkeztek. A harmincórás tanfolyamot az Apor Vilmos Katolikus Főiskola falai között az őszi folyamán rendezték meg öt szombatot át. Rajtunk kívül Dabas-Győnről, Vácról, Vácrátótról és Tiszajenőrről érkeztek a képzésre. Az oktatás keretében többféle (bölcseleti, egyházi, pénzügyi, egyházzseléleti, közigazgatási) témakörben szereztünk ismereteket.

Fura, de egyben jó érzés volt újra iskolapadba ülni. Az előadásokon hallottak nem csupán száraz tananyagként rögzültek, de gyakorlati segítséget is nyújtottak. Olyan előadókat ismerhettünk meg, mint Szob tudós plébánosa, dr. Káposztássy Béla teológus, liturgia-szakértő vagy dr. Csiba Tibor galgamácsai plébános, teológiatanár, h. esperes, akiknek a „katekézissel” és a „szentségekkel” kapcsolatos – közvetlen, lebilincselő stílusú – előadásait hallgathattuk meg. Az egyház szakrális értékeinek kezelésével és megővésével kapcsolatban dr. Varga Lajos segédpüspöktől kaptunk útmutatót. Dr. Turay Alfrédolt egyháztörténeti, Molnár Zsoltól pedig egyházi jogi témakörben szerezhettük hasznos és érdekes információkat. Dr. Kocsis Imre magának a Szentírásnak az értelmezéséről, az ószövetségi és az újszövetségi rész felépítéséről tartott egyéni stílusú előadásokat.

A legfontosabb üzenetet azonban dr. Beer Miklós váci megyéspüspöktől, egyházmegyei főpásztorától kaptuk a befejező napon: **„olyan legyen az életünk, hogy a nem hívő emberek rajtunk keresztül juthassanak el a hithez.”** Hiszen korunkban – ezekben az önzésre nevelő, az emberi egót istenítő időkben – a hit nélkül élőknek nem biztos, hogy szavakkal átadhatjuk Krisztus üzenetét, mert sokszor bezárják fülüket az üzenet előtt. Hiteles keresztény életet

élve azonban olyanná válhatunk, mint a hegyre épült város, amely nem rejtőzik el, és fénye már messziről útbaigazítja az arra tévedő vándort. Adja a Teremtő, hogy képesek legyünk erre...

E cikk megjelenésekor tanfolyamunk véget ért, és valószínűleg már mindannyian kézhez kaptuk a képzés elvégzését igazoló okiratot. Az itt megszerzett tudás segítségével – csak remélni tudom – még hathatósabban tudjuk segíteni plébánosaink munkáját.

V. F.

Mindenszentek

Mindenszentek ünnepén a kereszténység nagyjait ünnepeljük. Ezek a hitben hunytak el, az ígéret teljesedését – hogy elnyerik a mennyországot – csak haláluk után nyerték el. A hiten keresztül csak „messziről” látták az üdvösséget. A remény volt az életük mozgatóereje. Halálukig úgy éltek itt, a Földön, mint minden más ember, de egy dolgot tudtak: hogy idegen és vándor itt a Földön.

Vágyódtak a mennyország után, és ezért úgy éltek, hogy az ígéretet el is nyerjék. Ezt a világot Jézus tárta fel nekünk, és annak létezését Ő garantálja. Halála és feltámadása előtt Jézus ezeket mondja tanítványainak: „Én előre megyek, hogy helyet készítsek nektek... Atyám házában sok lakóhely van”. Ez a hely az örök élet országa. A szentek már eljutottak erre a helyre, és pedig azért, mert:

- erős volt az Istenbe vetett hitük, sokszor a vértanúságot is elszenvedték, hitüket nem tagadták meg;
- minden kényszer nélkül elfogadták és teljesítették Isten akaratát;
- igazán szerették Istent és embertársukat.

Ezek a szentek nincsenek kevesen. János apostol megszámlálhatatlan sokaságot lát, akik boldogok Isten közelében. Sokan közülük még földi életükben kerültek kapcsolatba ezzel a túlvilággal: Szent Pál, Szent Ferenc... Pio atya és még sokan mások, mint Bernadett és a többi látnok. Mindenszentek ünnepe nagy bátorítást is jelent. Amíg a hitetlen és cinikus világ előbb-utóbb kiábrándulásba és üres lelkűségbe kergeti az embert, addig a hívó ember megszámlálhatatlan sokasága isteni boldogság birtokába jut.

Halottak napja

Ezen a napon halottainkra emlékezünk, a szeretet hullámhosszán üzenünk nekik. De a temető csendjében szívünkbe oson az örök kérdés: miért születünk, miért élünk, ha meg kell halnunk? Akaratunk nélkül születünk, akaratunk ellenére kell meghalunk.

Miért születünk? A kérdésre így válaszolhatunk: Isten küldő szeretete indít el a földi élet útján, ha ez a küldő szeretet találkozik szüleink befogadó szeretetével.

Mi a dolgunk a világon? A válasz Jézus életéből is kiolvasható. Ő ugyanis a mi üdvösségünkért, a szeretet indítására jött a földre. Ezért élt, szenvedett. Példabeszédeiben minket is figyelmeztet, hogy életünket másokért kapjuk. Azért élünk tehát, hogy szeressünk, és ha kell, szenvedjünk is szeretettel magunkért és másokért.

Miért halunk meg? Isten küldött a világba, az Ő atyai joga, hogy hazahívjon minket. Ezt a hazahívó szót mondja ki a halál. Küldő szavára szüleink mondtak igent, a halál hívó szavára nekünk kell igen mondani. Meghalni magunk számára, de élni Istennek. Ennyit jelent keresztény módon meghalni.

Jézussal mondjuk: Atyám, kezembe ajánlom lelkemet. Életünk minden napján is, úgy, mint az utolsó híváskor. Minél erősebb Istenbe vetett hitünk és szeretetünk, annál könnyebb lesz találkozásunk a halállal. A keresztény ember nem a halálban, hanem az örök életben látja élete végállomását. Ezért a hívó látásért kell imádkoznunk, amikor kedves halottainkra gondolunk.

Cs.

A házasság(unk)ról

Amikor Volf Feri megkért minket, hogy Lilla vagy én írjunk egy rövid cikket a házasságról, csak egy dologban voltam biztos: ezt (is) nekem kell megírni, nehogy aztán szembesülnöm kelljen azzal, hogyan is látja a feleségem a házasság kérdését.

A tréfát félretéve, idén tízéves, jubiláló házassokként nyilvánvalóan lehetnek szép és emelkedett gondolataink is erről a szentségi kötelékről, de nekem – kicsit szűk látókörűen, igazi hímsoviniszta szemlélettel – az első gondolatom a házassággal kapcsolatban mégis az, hogy milyen jó volna, ha még vagy ötven hetven évig ilyen kényelmes életem lenne a dolgos, szorgos kis feleségem mellett!

Nehéz egyébként erről a témáról ide-oda csapongás nélkül szólni, már csak azért is, mert mindketten hiszünk abban, hogy a házasságról nem beszélni kell, hanem élni, megélni azt az év minden napján: ahogy Pál apostol is írja „elviselni egymást szeretetben!” Azért az időrendbe helyezés persze segít kicsit összeszedni a gondolatokat...

Egyetemista korunkban ismerkedtünk öszsze; mindketten vidékről kerültünk az akkor még – bevallom – egyáltalán nem koszosnak, büdösnek és zajosnak megélt Budapestre, ahol aztán, ha nem is egy csapásra, de végül egymásra találtunk.

Lett volna nekünk is bőven lehetőségünk „elveszni” a nagyvárosi fiatalos pörgésben, de az is biztos, hogyha ez nem így történt, az a Jóisten gondviselő kegyelme mellett köszönhető volt annak az otthonról hozott mintának is, amit szüleink egymás és gyermekeik szeretetében megélt házasságából láttunk, éreztünk – egy idő után hiányoltunk, magunk is megélni vágytunk.

Lilla negyedéves, én pedig harmadéves egyetemista voltam, amikor – a menyasszonyt édesapám által annak rendje és módja szerint a leendő apósomtól „kikérve” – eljegyeztük egymást. Jegyesoktatásra a Magyar Szentek templomába jártunk a Petőfi híd budai hídfőjénél, ahol Jelenits atya előadásait hallgattuk. Amint én is megkaptam a diplomát (ez volt a szülői minimum-elvárás), házasságot kötöttünk Tapolcán. Kétemplomos esküvőnk volt, mert akkoriban – szülővárosomban legalábbis – az ökumenizmus még csak bontogatta a szárnyait.

Inárcson telepedtünk le, mert eddigre világgossá vált, hogy Budapest tényleg koszos, büdös és zajos, ahol nekünk elképzelhetetlen volt a családalapítás. Családalapítás, gyere-

kek... Őszintén szólva nem volt kérdés, hogy a házasságkötés egyenes következményeként a lehető leghamarabb gyermeket vállalunk. Akkoriban sokan sokfelől – hol nyílt szemrehányással, hol csak bújtatott, hangsúlyokban és gesztusokban megjelenő szolid nehezteléssel vagy értetlenkedéssel – éreztették velünk, hogy ez „a mai világban”, főleg két fiatal jogász esetében nem szokványos elhatározás.

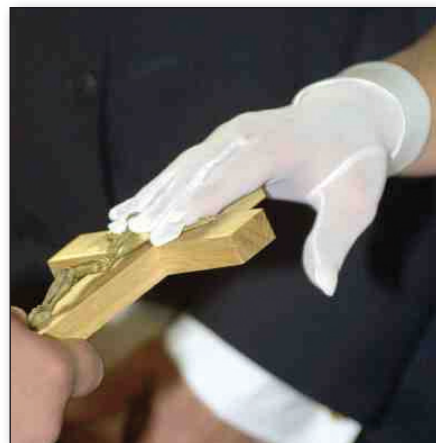
Isten tenyerén persze könnyű könnyelműsködni, de őszintén szólva vannak kételyeim azzal kapcsolatban, hogy fizikailag, lelkileg és idegileg „jobban jöttünk volna ki” azzal, ha egy jó kis karrierépítő évtized után még csak most kezdenénk az első kicsi pelenkázását (szerintem ma már nem is bíránk elmenni háromig). Ez persze csak egy recept a sok közül, és nem is szeretném ezt senkire rákényszeríteni. Mindenesetre – bár nem kis energia-

befektetéssel – azért időközben épülgetett némi karrier is.

Sir James Matthew Barrie-nek, a Pán Péter skót írójának van egy mondása, miszerint „a boldogság titka nem az, hogy azt csináljuk, amit szeretünk, hanem megszeretjük, amit csinálunk.” Ez hatványozottan igaz egy házasságra és még inkább egy kicsikről gondoskodó házasságra. Magunk választotta (de egzisztenciális okokból nagyon meg nem változtatható) életünk hétköznapijaiba bizony bele kell préselni a reggelit, a gyerekpakkalással/felszedéssel és bölcsis átöltöztetéssel oda-vissza összesen másfél órás utazást, a szinte sosem nyolc órás munkát, a bevásárlást, a leckeellenőrzést, a vacsorát és fürdést, majd az elalvás után még egy kis pakolgotást és házimunkát, ami – nem tagadom – néha megvisel bennünket. Ahogy szokták mondani: semmit sem adnak ingyen.

Sokszor kifejezetten nehéz a gyerekek mellett időt szakítani egymásra is, pedig erre is kell energiát fordítani annak érdekében, hogy

a házasságunk „élő” maradjon. Tudjuk ugyanis, hogy – bár biztos nehéz lesz –, de egy idő után el kell engednünk gyermekeink kezét, és már nem lesznek mindennapjaink részei. Ezért kell időt szánni arra, hogy ha máskor nem is, de legalább az esti vasalás alatt „meghámozdíjon” egy alma, készüljön el egy pohár tea vagy kakaó és hangozzon el néhány – csak egymásnak szánt – mondat.

A házasság kiteljesedhet ugyan a gyerekekben, de semmi esetre sem szűnhet meg az értelme a felnőtté válással. A nyári delelőn elmulasztott mosoly, simogatás vagy ölelés nagyon hiányozhat a deres ősz beköszöntével. Régi vágyam, hogy megszerezze a nagymotor-jogosítványt, és – bármennyire is közhelyes a kép – egy túramotor nyergében csordogáljak bele a naplementébe a 71-es úton a fűzfői öbölnél (elég józan kis álomkép, nemde?).

Tisztában vagyok azzal, hogy egyelőre sem az időm, sem a családi kassza nem teszi lehetővé, hogy a közeli jövőben ezt a vágyam valóra váltsam, de mégis, amikor erre gondolok, sosem tudom (és nem is akarom) „lefelejtteni” magam mögül a nyeregből Lillát: én 50-60 évesen, ősz szakállal és (még nagyobb) sörpocakkal is vele szeretném megvalósítani mindezt. Eyszerűen kell a hideg szélben hátat, vesét melegítő, jóleső jelenléte. Hát valahogy így élem én meg ezt az egész házasság-kérdést.

Imádkozzunk azért, hogy egyre több család és egyre több fiatal érezze át a házasság intézményének fontosságát, szentségét. Imádkozzunk a házasságon alapuló családok létrejöttéért és gyarapodásáért, a már létező családok egységéért, boldogságáért és boldogulásáért!

Dr. Izsza Szabolcs

Anyakönyvi hírek

Kereszteltek: Laborczfy Dénes és Várhelyi Nóra Lili fiuk Dénes Dávid; Polákovics Sándor és Horváth Mónika leányuk Sára; Csiszér Ádám Lorán és Gavló Annamária leányuk Vanda Tamara; Berecz Miklós Károly és Mészáros Anikó leányuk Hanna Livia; Bobák Árpád és Farcas Claudia Tereza fiuk Árpád Ferenc; Serfel Csaba és Matasdi Rita fiuk Benedek; Papik Attila és Veres Andrea fiuk Attila.

Házasultak: Domokos Olivér és Kaszás Katalin; Gódór Győző és Kacsándi Anna; Tőzsér Tibor és Márkus Emília; Drozdik Zoltán és Kohári Anita; Botos Sándor Tibor és Postha Erika; Kári Péter és Bándi Rita Piroska, Nagy András és Szirmai Edit.

Halottak: Zsolnai László (1949-2011); Garajszki Józsefné (1921-2011); Kerekes Andrea (1972-2011); Benkovics Józsefné (1929-2011).

(plébániahivatal)

„Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza!”

Fiatal házások csoportja

Szeptemberben a fiatal inárcsi és kakucsi házásokkal karöltve Misi atya elindította a fiatal házások csoportját! Első alkalommal Somogyi Zsolt tartott nekünk előadást a családfenntartásról. Először mindenki bemutatkozott, magáról és családjáról szólt néhány szót. Az előadás nagyon érdekes volt! A családfenntartás nem elsősorban a pénzről és nem is arról szól, hogy a férj vagy a feleség keres többet!

Ami nagyon fontos, hogy a férj és feleség (apa és anya) szerepe megmaradjon! De úgy, hogy mindenki számára nyilvánvaló legyen az egymásra való oda figyelés az önzetlen szeretet, az, hogy vegyem észre: a másinak mire van szüksége! Ne magamat tegyem a család középpontjába, hanem a család legyen a középpont! Ne azt nézzem, hogy én mit kaphatok ettől a házasságtól hanem, hogy én mit adhatok! Amíg a felnőttek hallgatták ezt az érdekesítő előadást addig három fiatal (Forczek Judit, Petrányi Kriszta, Talapka Enikő) tartott foglalkozást gyermekeinknek. Én úgy gondolom, hogy az első alkalom nagyon jól sikerült, meg is beszéljük a következő alkalmat, ami október elején volt!

Második alkalommal Misi atya feltette nekünk azt a kérdést, hogy milyen jó tanácsokkal látnánk el a házasságra készülő fiatalokat.

Mindenki a család szerepének fontosságáról beszélt, hogy mennyire fontos az összhang (például a gyermeknevelésben), az egymásra való odafigyelés, az önzetlenség, a szeretet, a jó példa, a fogadalom fontossága, amit házasságkötéskor tettünk a Jóistennek! Sorolhatnám tovább, hogy mi mindenről beszéltünk, de akkor az újság csak ezekkel a gondolatokkal lenne tele!

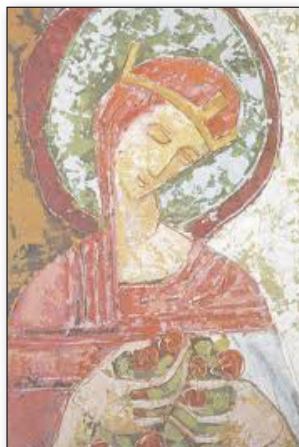
Meghívást kaptunk az örkényi fiatal házások csoportjától október végére, ami nagyon jól sikerült! Énekeltünk, imádkoztunk, megosztottuk egymással az élményeinket. Az ő csoportjuk már három éve működik, mindenki nagyon jó szívvel beszélt a csoport fontosságáról, összetartásáról az egymásra való odafigyelésről! Jó volt látni a köztük vibráló szeretetet! A beszélgetés végén meginvitáltak minket egy pazar agapéra, amit utólag is nagyon köszönünk nekik!

A következő alkalom december 10-én lesz 16 órakor az inárcsi plébánián, ahova minden családot szeretettel várunk gyermekeikkel együtt! Tartozz egy jó csoporthoz, ahol a középpontban a szeretet, egymás feltétel nélküli elfogadása nagyon fontos!

Krizsánné F. Anna

„Segítsen, hogy segíthessünk!”

Kedves Olvasó!

Örömmel értesítünk, hogy az Inárcsi Római Katolikus Egyházközségben belül megalakult egy karitás csoport [caritas ~ 'karitás': jótékonyság, Isten és ember iránti szeretet, jótékonysági, emberbaráti tevékenység]. Feladataink közé tartozik, hogy felkutassuk a környezetünkben élők között azokat, akik segítségre szorulnak, és azokat is, akik Isten kegyelméből olyan helyzetben vannak, hogy segíteni tudnak. (Ne feledd, a segítség nem csupán tárgyi, anyagi segítség lehet, hanem lelki, erkölcsi törődés is!)

Szeretnénk, ha támogatnád szolgálatunkat! Ez csupán két dolgot jelent:

– Kérünk, iratkozz fel hírlevelünkre, vagy kísérd figyelemmel hirdetéseinket, melyekben felhívjuk a figyelmet, ha valahol szükség van segítségre. Hátha Te leszel az, aki elhozza a nehézkesen járókat a misére, vagy éppen Te tudod, kinek van egy feleslegessé vált mosógépe, iskolatáskája vagy babakocsija.

– Másrészt kérünk, ha tudsz valakiről a környezetben, akinek szüksége van bármilyen segítségre, jelezd e-mailben (karitasz@inarcsimariatemplom.hu), telefonon (Dr. Keszy-Harmath Zsuzsanna, 06-30-488-49-56)) vagy személyesen!

Reményeink szerint fenntartható Inárcson egy olyan szeretetszolgálat, amelyben valóban a szeretet erejével segíteni tudunk. Ha mákszemnyit tudsz hozzátenni a kezdeményezéshez, már óriási lépést teszel Jézus felé. Dr. Beer Miklós megyéspüspök atyánk szavait idézem, aki egyházmegyénkben teljes szívvel hirdeti a Karitás fontosságát és időszerűségét: **„Krisztus szeretete sürget minket! Küldetésünk van!”** Áldott, szeretetteljes karácsonyt kívánunk!

Szudorné Pribék Ilona

Weöres Sándor A teljesség felé (részlet)

Ne kívánd senki szeretetét.
Ne utasítsd el senki szeretetét.
Úgy áradjon szereteted, mint
a tűz fénye-melege:

mindenre egyformán.

Akik közel jönnek hozzád,
azokra több essék fényedből
és melegedből, mint akiknek
nincs szükségük terád.

Családtagjaid, mindennapi társaid
s a hozzád fordulók
olyanok legyenek számodra,
mint a kályhának a szoba,
melynek melegítésére rendelik...

Kiadó: Inárcsi Római Katolikus Egyházközség. **Felelős kiadó:** Hornyák Margit világi elnök.
Felelős szerkesztő: Szudorné Pribék Ilona, **szerkesztőbizottság:** Laczkó Mihály, Hornyák Margit, Volf Ferenc, Kovács József, Czagányi László. A szerkesztőség címe: 2365 Inárcs, Rákóczi út 3/a.
Megjelenik évente négyszer 1300 példányban.
Nyomdai munkálatok: Pressman Nyomdaipari Bt., Dabas, felelős vezető: Bálint Ferenc.

Kedves Mamák! Kedves Babák!

Biztosan sokan tudtok róla, de szeretnék pár szót szólni a novemberben újraindult **baba-mama-klub**ról. Természetesen ezzel feltett szándékom, hogy még többen legyünk. Szeretettel várok minden otthon lévő kismamát, kisgyermekes anyukát (apukát, nagymamát) és természetesen legfőképpen a gyermekeiket. (A megjelenés egyetlen feltétele, hogy az egész család egészséges legyen.)

Az összejövetelek minden második és negyedik pénteken 9 és 11 óra között vannak a plébánián. (Aki kéri, e-mail-ben értesítem minden alkalom előtt pár nappal.) Mivel én kisfiaim (Attila két és fél éves, András héthónapos) megszületése előtt hét évig dolgoztam körzeti védőnőként, a kötetlen együttléteken

felül szívesen segítek bármilyen probléma vagy kérdés megoldásában, ami egy kisgyermekes családban előfordulhat. Amennyiben igény van rá, vendéglőadók meghívását is tervezem.

Ezúton szeretnék megkérni minden kedves olvasót, amennyiben módjukban áll a klubot támogatni játékokkal, azt örömmel fogadjunk. Elsősorban műanyag, könnyen tisztán tartható, otthon már megunt, kinőtt játékokra gondoltam, aminek mi még hasznát vehetjük. A babák nevében ezt előre is köszönöm. Érdeklődni lehet a kinga.szentes@freemail.hu címen vagy a 06204759418-as telefonszámon.

Baginé Szentes Kinga

Az anyóka és az Isten

Élt egyszer egy idős asszony, aki nap, mint nap hosszú órákon keresztül alázatosan imádkozott. Egy nap Isten hangját hallotta, aki így szólt hozzá:

– Ma eljövök, és meglátogatlak téged. – Képzeld, csak el, micsoda örömet és büszkeséget érzett az asszony. Csinosítani kezdte otthonát, kitakarított, tésztát gyúrt és süteményt sütött. Aztán felvette a legjobb ruháját, és várni kezdte az Úr érkezését. Egy kis idő múltán valaki kopogtatott az ajtaján. Az anyóka sietett, hogy ajtót nyisson. De csak a szomszédasszony volt, aki egy kis sötét kölcson kérni. Az anyó elküldte:

– Az Isten szerelmére, azonnal menj innen, most nincs időm erre a butaságra! Isten várom az otthonomban! Na, menj már! – és becsapta a megbántott asszony orra előtt az ajtót.

Kicsit később megint kopogtatott. Az asszony megnézte magát a tükörben, megigazította a ruháját és futott az ajtót nyitni. De ki volt az? Egy óriási kabátot viselő kisfiú, aki gombokat és

szappant árult fillérekkért. Az öregasszony így tört ki:

– A Jóistent várom. Nincs egy csepp időm se. Gyere vissza máskor! – és a gyerek orrára csapta az ajtót.

Azután megint kopogtatott. Az öreganyó kinyitotta az ajtót, és egy rongyos, sápadt öregembert látott maga előtt.

– Egy szelet kenyeret, legyen akár száraz is... és ha megengedné, hogy egy pillanatra megpihenjek a lépcsőjén... – kérte könyörögve az öreg.

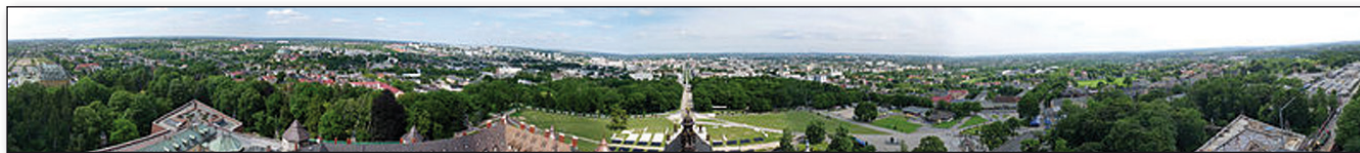
– Ó, ne! Hagyj békén! Isten várom! És takarodj le a lépcsőmről! – mondta bosszúsan az öregasszony.

A szegény ember sántikálva odébbállt, az öreganyó pedig visszatért és várta az Istent. Teltek az órák és a nap nyugovóra tért. Eljött az este és Isten nem érkezett meg. Az asszony mélyen csalódott. Végül úgy döntött, hogy nyugovóra tér. Furcsamód rögtön elaludt és álmodni kezdett. Álmában megjelent neki a Jóisten és ezt mondta:

– Ma háromszor jöttem el hozzád, és te háromszor utasítottál el.

(Bruno Ferrero)

Ez az élmény elkíséri hátralévő életemet!

Zarándokutamról

A Misszió Tours Utazási Iroda és a **pálos rend** júniusban zarándokutat szervezett Lengyelországba. Már tíz éve a pálosoknál gyónok, s itt értesültem róla. Így jutottam el erre az útra, Inárcsról egyedül. Június 27-én előbb szentmisén vettünk részt a budapesti Szent István-bazilikában. A Nyugatiból este hétkor gördült ki a vonat, amelyen hétszáz zarándok hangszórókból tudta meg, melyik imádság következik, és egész éjjel imádkozott.

Reggel fél hétkor érkezünk **Krakkóba**, ahol meglepetések sora fogadott. Fél kilenckor szentmise kezdődött a Mária-templomban. Itt áll Európa legnagyobb fából készült szárnyas oltára, amelyen kétszáz alak látható. Nyitott állapotban Mária hat örömet, becsukva tizenkét fájdalmát jeleníti meg. A 13. században épült román templomot a 14. században gótikus stílusban építették át. A felsorakozott zarándokok a **Flórián-kapun** át énekelve indultak a templomba. Azt az érzést, amit ott tapasztaltunk, leírni nem lehet. A szeretet csak úgy áradt felénk! A mise után motoros rendőri felvezetéssel mentünk a **Waweli székesegyházig**, majd koszorúzásokon vettünk részt. Itt is érezhettük Isten végtelen jóságát, s elgondolkodtunk: ember térj magadhoz, hogy visszatálj a jó útra!

A katedrális után vonattal utaztunk **Czestochowába**. Itt a világhírű kegyképéről ismert Jasna Góra-i (Fényes-hegyi) szentélyt és kolostort (ld. a képet) látogattuk meg. A kolostort 1382-ben a pálosok alapították. A rendet **Boldog Özséb** esztergomi kanonok (*Esztergom, 1200 k. †Piliszentkereszt, 1270) a Patacs-hegyi és pilisi remetékét egyesítve 1250-ben alapította. Ma itt van az **egyetlen magyar alapítású férfirend** központja, a magyar tartomány pedig Pécsen.

A 122,2 x 82,2 x 3,5 centiméteres fatáblára festett **Fekete Madonna** a gyermek Jézust karján tartó Szűzet ábrázolja (ld. jobbra fent). A képet Mária arca uralja, akinek tekintete a szemlélő szemébe mélyed. A Gyermekek arca is a zarándok felé fordul, de ő máshová néz.

Arcukon komoly, elgondolkodó kifejezés ül. Mária arcán két párhuzamos és egy ezeket keresztező vágás fut, jobbra a keblén nyugszik, mintha a Gyermekekre mutatna.

Az ikon másolatát a pálosok hazatelepülésének

60. évfordulójára 1994. május 15-én a budai Szent Gellért-sziklatemplomnak ajándékozták a lengyelek. Újabb hiteles másolata idén június 30-án érkezett Magyarországra. Ezt a Szent István-bazilikában helyezték el, ahol a rend adományát a kormány nevében Hoffmann Rózsa oktatási államtitkár fogadta. [Hozzánk legközelebb a tatárszentgyörgyi Szt. Vendel-templom őriz egy 49 x 86 cm-es vörösrézlemezre festett, pálos eredetű Fekete Madonna képet, mely 1735. november 20-án Brünmben készült. Ld. balra lent – a szerk.]

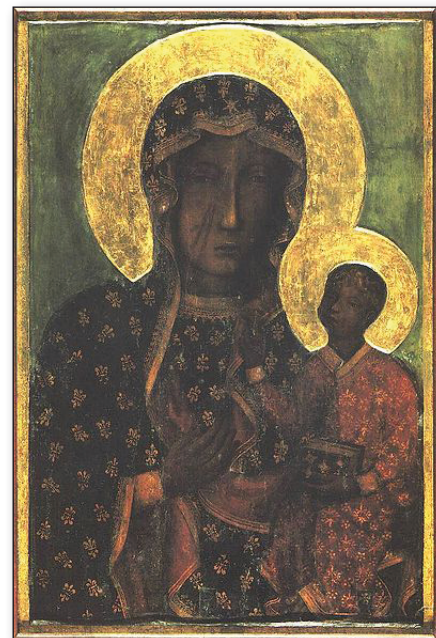
A legenda szerint az ikont Szent Lukács evangélista festette egy Szent Család otthonából származó cédrustáblára. A kolostor egyik legrégebbi irata szerint 1382 augusztusában Konstantinápolyon és Belzen keresztül Jeruzsálemből került ide. A kolostor hamarosan zarándokhellyé lett, ahol ma is

sor ezer ember fordul meg, hogy a Fekete Madonna égi közbenjárását kérje. Tiszteletére ima is született, amit a reggeli ébredés után mondanak:

„Czestochowai Szent Anya, kegyelemmel, jósággal és könyörülettel teljes. Neked ajánlom minden gondolatomat, szavamat és tettemet, lelkemet és testemet. Alázattal könyörgöm áldásodért és imáidért, hogy üdvözüljek. Teljesen feléd fordulok ma, testemmel, lelkemmel, örömben és szenvedésben, hogy elnyerhessem magamnak és testvéreimnek áldásodat itt a földön, és az örök életet a mennyben. Ámen.”

És valóban: kápolnában csak úgy sugárzott a Madonna szeretete az emberek felé! Megrázó látvány volt az ott hagyott manók, keresztek, szívek, olvasók, gyöngykoszorúk

sora végig a fal mentén. Ezeket látva lehetett igazán érezni, miért is vannak ott, és mikor tették oda az elsőt. Én is elgondolkodtam: Istenem, vajon jó úton járok-e? Mi a terved velem? Meg fogom-e tudni, mint eddig, mivel az életem útján már sok-sok segítséget kaptam. Kérve kérem az irgalmas Jézust, legyen velem, segítsen utamon, és a Szűzanyát, hogy irgalma, végtelen jósága mindig segítsen gondjaim elrendezésében.

Sok kegyelemben részesültek azok, akik tiszta szívvel kértek. A legnagyobb boldogság akkor ért, amikor megláttam a népviseletbe öltözött rimóci lányokat, aki a vállukon vitték buszukhoz a Fekete Madonna Szent István-bazilikában látható hiteles mását. Úgy éreztem, minden erőm elhagy, csak sírni tudtam. Oda kellett volna mennem hozzájuk, hiszen a mátraverebélyi Szentkúton már évtizedek óta együtt imádkozunk a Szűzanyához, mert aki bizalommal fordul hozzá, az érzi a jóságát, áradó irgalmát. A mise előtt a Kordecki-teremben a pálosok mutatták be a kegyhelyet, délután pedig II. János Pál életéről láthattunk filmvetítést a róla elnevezett múzeumban.

Végül el kell mondanom azt is, hogy szervezés kitűnő volt. Ez főleg Székely János püspöknek, Bátor Botond pálos tartományi főnöknek, az őket segítő kántornak, atyának s az utazási irodának köszönhető. Igazi zarándokút volt, melynek élménye elkíséri hátralévő életemet, és hittel, bizakodással tölt el Isten iránt.

Özv. Varró Józsefné

Őszi kirándulás

Az őszi szünetben november 3-án a kakucsai és inárcsi hittanosokkal, szülőkkel, nagyszülőkkel együtt Nagyörzsönybe kirándultunk. Reggel indultunk és első célállomásunk a nagyörzsönyi kisvasút volt. A kisvonattal Nagyirtápusztáig mentünk, majd 5 kilométert sétáltunk. Úgy gondolom, mindannyiunknak nagy élmény volt bokáig sétálni a szép, színes, lehullott levelek között és azt a mesés erdőt nézni, ami ilyenkor ősszel az ember szeme elé tárul.

E kis kirándulást követően visszatértünk Nagyörzsönybe, ahol a Szent István-templomot tekintettük meg, mely a 13. században épült. Hazánkban ritkán maradtak fenn olyan Árpád-kori templomok, melyek az eredeti román stílust érintetlenül megőrizték napjainkig, mert az évszázadok során többször átépítették vagy bővítették ezeket. A örzsönyi Szent István-templomban viszonylag jelentéktelen bővítés volt: elfalazták a torony hajó földszintjéről nyíló és nyugati ajtaját.

Nagyörzsöny a 15. században Zsigmond királytól bányajogot kapott, és német szász családokkal telepítették be a nemesfém kibányászására. A 18. századtól már mezővárosként emlegették, és borairól híres volt egészen addig, amíg a filoxérajárvány meg nem semmisítette az ültetvényeket.

Napjainkban ez a mindössze 782 lelket számláló falu négy templommal is büszkélkedhet. Ezzel a 13. század elején épült Szent István-templommal, mely kezdettől plébániatemplom volt egészen a 15. század elejéig. A Bányász-templommal, amely a német telepesek betelepítése után a helység központja lett. Nagyörzsöny község plébániatemploma Szent Miklós nevét viseli. Ezt a templomot Batthány József esztergomi prímás építtette 1782-1788 között. Végül van a községnek egy evangélikus temploma is, mely 1847 és 1852 között épült Belcsák Károly tervei alapján.

E vázlatos áttekintés is mutatja, hogy szép napot tölthettünk Nagyörzsönyben, egy megismerve Magyarország északi vidékét. Köszönjük Misi atyának, aki megszervezte és elvitt minket erre a kirándulásra.

Forczek Judit

Katolikus bál

Idei jótékonyági bálunkat november 19-én, szombaton rendeztük meg, melyet jelenlétével dr. Gál Imre polgármester és Csonka József református lelkész is megtisztelt. A sok-sok támogatónak és a szervezésben részt vevőnek köszönhetően elmondhatjuk, hogy igazán jó hangulatú estét tölthettünk együtt. Bálunkat egyházközségünk világi elnöke, Hornyák Margit nyitotta meg, majd Laczkó Mihály atya köszöntötte néhány szóval a vendégeket. A megnyitó után meglepetésként Csonka Csaba atya lépett a színpadra, és gitárral kísért dalaival aratott hatalmas sikert.

Ezután következett a vacsora, amely Forczekné Erzsébet, Béki Bözsike, Lévainé Kati és Farkasné Opóczki Zsuzsi áldozatos közreműködésével kerülhetett az asztalra. A vacsora után kezdődött el az igazi vigasság, melyhez a talpalávalót a Talapka-zenekar szolgáltatta. Ahogyan Misi atya ígérte: aki eljött a bálba, valóban láthatott papot táncolni. Éjfél körül érkezett el a tombolajegyek húzása. Hála a sok felajánlásnak, rengeteg értékes ajándék talált gazdára, a sorsolás után pedig folytatódott a mulatság kifulladásig...

Összegezve elmondhatjuk, hogy az est eredményes volt, s így anyagi lehetőséget is biztosít egyházközségünk céljai eléréséhez. Reméljük, hogy kedves vendégeink jól érezték magukat, és jövőre is megtisztelnak jelenlétükkel. Köszönetet mondunk mindazoknak, akik részt vettek az előkészületekben, a bál megrendezésében, s azoknak a magánszemélyeknek, akik – és cégeknek, amelyek – felajánlásaikkal lehetővé tették a sikeres lebonyolítást.

V.F.

